

РЕШЕНИЕ

№ 17920

гр. София, 27.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 30.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **3651** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на М. Б. М., [дата на раждане] , гражданин на Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. 3, ет.1, ап.24, чрез адв. Г. П., срещу Отказ рег. № ЖКТ 25000038V от 26.02.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република И..

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви, допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Счита, че отказът засяга правото му на образование в нарушение на чл.2 от Протокол № 1 към ЕКПЧ и чл.14 от ЕКПЧ. Прилага доказателства, че е приет в Русенски университет „А. К.“, за което е заплатил дължимата такса от 2500 евро. Твърди, че е приложил всички изискуеми документи към заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), а намереното от органа основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ намира за изцяло немотивирано и неподкрепено с доказателства. Претендира за отмяна на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът завеждащ консулска служба към Посолството на Република България [населено място], Република И. - МВнР, чрез гл.спец. И. А., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със

събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Не е спорно по делото, че на 16.01.2025 г. кандидатът е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) до Посолството на Република България в [населено място], Република И., като за основание посочил: студент в РУ „А. К.“, [населено място] с цел на пътуването: обучение. Посочено е в заявлението, че разходите за пътуване и издръжка се поемат от бащата на апликанта.

Постановен е оспореният Отказ рег. № JKT 25000038V от 26.02.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“). Като правно основание в него е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, а от фактическа страна – целта и условията на планирания престой не са обосновани.

Актът е връчен на кандидата на 26.02.2025 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена попощата на 12.03.2025 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Съдът възприема доводите на жалбоподателя за засягане на правото на личен живот за обосноваване на правен интерес от оспорването по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10, ал.4 ЗЧРБ. Правото на личен живот не приключва с неприкосновеността, а съдържа и правото да се установяват и развиват взаимоотношения с други човешки същества, особено в емоционалната сфера, с цел развитие и проявление на личността - X v Iceland № 6825/74. По делото N., касаещо претърсване на адвокатска кантора, е прието, че чл.8 ЕКПЧ се прилага и в професионален контекст. Оспореният отказ, с който се засяга правото на професионално развитие обосновава наличието на правен интерес по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10, ал.4 ЗЧРБ. Обосновани са и аргументите на жалбоподателя, почерпени от чл.2 на Допълнителния протокол към ЕКПЧ, според който никой не може да бъде лишен от правото на образование.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.

По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

С т.4 на Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.2 т Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (Н.).

Със Заповед № 26 от 10.02.2025 г. на управляващ Посолството на Република България в [населено място], И., С. В. - завеждащ Консулска служба в Посолството, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към Н..

Предвид издаването на оспорения отказ от С. В. съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Отказът е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и

ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от Н., според който консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Дирекция "К. отношения", въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

В случая е налице отрицателно становище на началник група „Миграция“ на ОД на МВР [населено място] – МВР, обективизирано в писмо рег. № 5373р-211 от 28.01.2025 г., според което апликантът е приет за редовен студент, но след като премине обучение в 9-месечен подготвителен и специализиран езиков курс по български език за учебната 2024 г. – 2025 г. При тези факти органът за административен контрол на чужденците в Република България е формирал извод, че лицето може да дойде в Република България най-рано през м.февруари 2025 г. (след приключване на зимния и преди началото на летния семестър), което би попретило на успешното завършване на езиковото обучение и невъзможността му впоследствие да продължи обучението си в избрана специалност. Така установените факти са подведени под правната норма на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – чужденецът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Жалбоподателят е приложил Удостоверение № 04-11-2971 от 20.11.2024 г., издадено от дирекция „Висше образование“ на МОН, според което същият е приет за студент от летен семестър на учебната 2024/2025 година в Русенски университет „А. К.“, специалност „Информационни и комуникационни технологии“, на български език, редовна форма на обучение, за срок от 4 години за придобиване на образователно-квалификационна степен „Бакалавър“. Според документа, кандидатът трябва да премине специализирана и езикова подготовка в „Департамент за езиково обучение към Русенски университет“ с продължителност от 11 месеца. Пълната такса за специализирана и езикова подготовка е в размер на 2500 евро. Приложени са доказателства за нейното заплащане (л.11).

Според Удостоверение изх. № 188 от 09.01.2025 г. на Русенски университет „А. К.“, М. Б. М., [дата на раждане] , гражданин на Б., е приет за обучение, за учебната 2024/2025 година, в Подготвителен курс за езикова и специализирана подготовка към Д. за езиково обучение на университета на основание Удостоверение № 04-11-2971 от 20.11.2024 г. на МОН, с фак. № 240117. След успешно завършване на езиковия курс, същият ще продължи обучението си в първи курс на ОКС „Бакалавър“, специалност „Информационни и комуникационни технологии“, редовна форма на обучение, за срок от 4 години. По време на обучението си студентът ще бъде настанен в студентските общежития на Русенски университет – СО 4, стая 224.

Установява се от служебно изискана информация от Русенски университет „А. К.“, предоставена с писмо № 11000-18 от 24.04.2025 г., че обучението в подготвителен курс за специализирана и езикова подготовка в университета се провежда в учебни групи от не повече от 10 студента, като всяка група започва занятия по различно време – в зависимост от броя на лицата, които са в готовност да преминат този курс в РУ. Даден е пример с последната група на подготвителен курс за специализирана и езикова подготовка в РУ, която е започнала занятия на 20.01.2025 г. и ще завърши в края на м.юли 2025 г. При успешно завършен езиков курс, кандидат-студентите имат възможност да се запишат за новата учебна 2025/2026 година в първи курс на специалността, която са избрали.

При тези данни по делото съдът намира оспорения отказ за незаконосъобразен поради неправилно приложение на материалния закон.

Намереното от органа правно основание за отказ за издаване на виза по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ предвижда невъзможност да се докажат достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. В съответствие с Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОСГК на ВС е допустимо мотивите на един административен акт да бъдат

изложени и в друг документ, предхождащ или съпътстващ издаването на акта. В случая това са мотивите на отрицателното становище на началник група „Миграция“ при ОДМВР-Р., посочените в което фактически основания съответстват на правното основание по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ.

Дължим е извод, че процесният отказ, постановен на формуляр по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.2 от Н., е мотивиран съобразно общото изискване на чл.59, ал.2, т.4 от АПК – с посочване на фактическите и правни основания за издаване на акта. Отказът е издаден след съгласувателна процедура по чл.30, ал.2 от Н., но в случая отрицателното становище на началник на група „Миграция“ на ОД на МВР [населено място] – МВР не е мотивирано и подкрепено с доказателства, а напротив – оборва се от събраните такива в хода на съдебното производство.

Административният орган за контрол на чужденците в Република България си е позволил свободни разсъждения относно хипотетична невъзможност на кандидата да проведе обучение по специализирана и езикова подготовка, които не само не са в неговата компетентност, но се опровергават от информацията относно предлаганото обучение, предоставена с писмо № 11000-18 от 24.04.2025 г. на РУ „А. К.“. Доводите на органа от група „Миграция“ на ОДМВР-Р., че кандидатът може да дойде в Република България най-рано през м.февруари 2025 г., което би попречило на успешното завършване на езиковото обучение и има за резултат невъзможността му впоследствие да продължи обучението си в избраната специалност, се опровергават от начина на провеждане на езиковия курс в РУ „А. К.“. Данните от служебно изисканата от съда информация от РУ, обсъдени съвкупно с удостоверенията на МОН и РУ „А. К.“, приложени към заявлението за издаване на виза, които са официални документи с обвързваща доказателствена сила и не са оспорени в съдебното производство, навеждат на извод за недоказаност на намереното от административният орган основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ – чужденецът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване.

Дължим е извод, че чуждият гражданин е приет за обучение за учебната 2024/2025 година в Подготвителен курс за езикова и специализирана подготовка към Д. за езиково обучение на РУ „А. К.“, като независимо от периода на пристигането му в България университетът предоставя възможност за провеждане на езиковата подготовка. Н. с допълнителни данни и хипотетични разсъждения на органа по административен контрол на чужденците представлява недопустима намеса в правото на образование на лицето, защитено от чл.2 на Допълнителния протокол към ЕКПЧ и чл.14, пар.1 от Хартата на основните права в ЕС.

Дължима е отмяна на акта на основание чл.172, ал.2 АПК и връщане на преписката на административния орган съгласно чл.173, ал.2 АПК за изпълнение на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени с настоящето решение.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.8 ГПК, чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателя следва да се присъдат сторените разноски за държавна такса в размер на 10 лв. Жалбоподателят претендира и адвокатско възнаграждение съгласно чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата, уреждащ хипотеза на безплатна адвокатска помощ в полза на материално затруднени лица. Това основание изрично е посочено в сключения договор за правни услуги от 10.03.2025 г., поради което в полза на адв. Г. П. следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв. съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Б. М., [дата на раждане], гражданин на Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. 3, ет.1, ап.24, чрез адв. Г. П., Отказ рег. № JKT 25000038V от

26.02.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от завеждащ консулска служба към Посолството на Република България в [населено място], Република И..

ВРЪЩА преписката на органа за произнасяне по заявление ЖТ 25000038V от 16.01.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), подадено от на М. Б. М., [дата на раждане] , гражданин на Б., при съобразяване тълкуването на закона, дадено с настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на М. Б. М., [дата на раждане] , гражданин на Б., със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. 3, ет.1, ап.24, чрез адв. Г. П., на основание чл.143, ал.1 АПК сторените разноси за държавна такса в размер на 10 лв.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на адвокат Г. П. П. от АК Р., номер [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], вх. 3, ет.1, ап.24, на основание чл.38, ал.1, т.2 от Закона за адвокатурата адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: